

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. 2. An promisso priùs obliget, quàm acceptetur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

ARTICULUS I.

De Sponsalibus, in quantum dicuntur
promissionem.

3. Ex data Sponsalium de futuro definitione vel descriptione sequitur, requiri ad ea, futuri matrimonii promissionem; quæ, qualis esse debeat, vel sufficiat? exponemus in seqq. Haunoldus tom. 3 de Just. tract. 9. n. 2. definit promissionem, quod sit actus liber, obligativus ex Justitia commutativa, ad aliquid alteri prestandum ex ipsius arbitrio; quæ promissio si sumatur præcisè pro actu promittentis, & antedecenter ad acceptationem promissarii, in Jure vocatur Pollicitatio; & accedente acceptatione, Promissio: Si autem huic accedat solennitas, & forma; promissio solennis, seu stipulatio. Quia tamen non desunt, qui velint, promissionem stare cum restrictione voluntatis ad solam obligationem fidelitatis (actus enim agentium non operantur ultra intentionem eorum L. cum in plures §. Locator ff. locati) ideo species obligationis in definitione posita rectius omittitur.
4. Ad omnem tamen promissionem legitimam esse necessarium animum, seu voluntatem se obligandi, communis tenet, ut videri potest apud Benedict. Pereyram in Elucidario lib. 2. Elucidat. 11. Sect. 1. n. 98. ubi ex Lessio l. 2. c. 18. n. 2. docet, eam esse spontaneam, & deliberatam fidei obligationem, factam alteri de re quapiam bona, & & possibili; & subjungit: non fore promissionem, si fidem non obliget; Nam per hoc differt à nudo proposito; quod illa sit radix obligationis, secus istud; adeoque etiam non intimata vim habeat obligandi sub conditione, quod acceptetur; secus propositum. Nemo enim se obligat, nisi qui animum habet se obligandi, ut docet gloss in c. literaturam, de Voto, v. proponens. ex L. obligationum, ff. de Actionib. & Obligat.
5. Porro legitimum dicitur, quod fit, vel omittitur, lege approbante, vel permitte. Nam legitime factum, importat factum, & modum, ut ait Menoch. in Reg. factum legitime, de Reg. Jur. in 6.; vel, ut docet Abbas, c. consanguinei, de Re judicata, factum, Juris ordine servato. Quoniam autem contingit, eundem actum, fieri lege illum præcisè prohibente, sed non annullante, adeoque exerceri illicitè, sed

valide (ut contingit in matrimonio contracto cum impedimento solum impediendo) fieri potest, eundem actum esse simul legitimum, & illegitimum; legitimum, quia conformatur legi, quoad valorem, eum approbanti; illegitimum, quia adversatur legi præcisè illum prohibenti, non annullanti. Ex utroque enim fore simpliciter illegitimum. Cum autem plures dubitationes oriri possint circa promissionem, ad valorem sponsalium requisitam, de his in seqq. breviter dicemus.

§. I.

De Promissione Mutua.

Promissio mutua exigit Promissarii promissionem reciprocam, seu repromissionem promittenti factam, eamque vel expressam, vel tacitam, sic, ut qualibet sufficiat, teste Thom. Sanch. de matr. l. 1. d. 5. n. 1. Quæstio nunc est, an ad valorem Sponsalium requiratur promissio futuri matrimonii mutua? Responso est affirmativa: sic Joan. de Luca l. 14. p. 2. discurs. 8. n. 4. cum communi. Quia Sponsalia important obligationem voluntariam, eamque mutua, quæ non oritur nisi ex mutuo consensu, ut colligitur ex L. Stichus §. naturalis ff. de Obligat. cum Sponsalia numerentur in pactis, quæ requirunt duorum, vel plurium consensum in idem, ex L. 1. ff. de Pactis. 2. quia aliàs uni Sponsorum (qui scilicet non promissit) pro libitu liceret à Sponsalibus recedere, contra communem. 3. quia Sponsalia mutuo consensu dissolvuntur; ex c. Præerea b. t. quod non fieret, nisi mutuo consensu contracta essent. 5. quia valdè probabile est, ex eo Sponsalia in numero plurali dici, quod requirant duplicem promissionem, præferim, quod à Juris-Consultis ex cit. L. 1. vocentur repromissio, id est, promissio reciproca, seu ut notat Pereyra cit. n. 969. promissio promittenti facta. Ex hoc enim ipsi contrahentes dicuntur Sponsi, seu promissi.

§. 2.

An promissio prius obliget, quam acceptetur?

Ante resolutionem supponendum, 7. obligationem; aliam esse Naturalem, aliam Civilem; illa est, quæ oritur ex vinculo Juris naturalis, & obligat in foro Conscientiæ, licet ei Jus humanum non

non concedat actionem; ista verò, cui conceditur actio in foro externo; si autem oritur solum ex quadam honestate, & decentia, *naturalis* quidem vocari solet, sed minus propriè, nec aliud est, quàm debitum honestatis, & decentiæ; his præmissis, Resp. I. ex simplici promissione (quæ intelligimus consensum promittentis nondum acceptatum) nullam nasci obligationem *naturalem*. Ita Lessi. l. 2 de *Jusf. c. 18. d. 6. n. 38.* cum communi. Ratio est, quia nulli invito jus acquiritur; aliàs positivè nolenti *habere alterum obligatum*, posset quis naturaliter obligari.

2. Quia nemo vovens obligatur DEO, votum non acceptanti; ergo consensus meus, licet ex parte meâ sit perfectus, me non obligat naturaliter, cujus ratio est I. quia etiam promissio simplex tacitè imbibit conditionem, *si alter velit*, ut notat Gobat. cit. tr. 10. n. 21.

3. Secundò, quia ante promissionis acceptationem, nondum habetur unio voluntatum, inter promittentem & promissarium, sine qua nec fidelitas, nec Justitia obstringit; aliàs enim, qui legem, vel obligationem aliquam constituit, potestate absolutâ, & liberâ (nimirum independente ab alio) quamdiu talis manet, non posset illam licitè revocare invito altero, licet hic illum nollet habere obligatum. Cujus ulterior ratio est; quia nostri actus merè interni, adeo secreti sunt, ut nec ab Angelis naturaliter cognosci possint; nobis non volentibus, ac (ut in tractatu de Angelis probavi) nobis non manifestantibus immisione specierum ei, cui notas volumus; ergo quamdiu subsunt huic naturali secreto, sunt sub pleno dominio nostro, non tantum, ut possimus eos liberè occultare, vel revelare; sed etiam sine ulla Injustitiâ, vel violatâ fidei notâ, retractare absque ulla alterius voluntate (hoc enim exigit plenum dominium) ac sic nullam pariunt eo ipso Justitiæ, vel fidelitatis obligationem; ergo.

4. Confirmatur; quia *Jus activum* (nimirum strictæ Justitiæ) est facultas legitima percipiendi formaliter, & directè commodum libertatis propriæ ex usu alicujus rei, ut aliàs docui in Theolog. de *Jur. & Jusf. q. 1. a. 1.* hæc autem nulli acquiritur invito. Nam eo titulo dicitur facultas legitima, quòd sit munita fa-

vore legis, aut pacti legitimi; qui autem talem favorem, vel nescit, vel non vult, Jus non acquirit, ut patet ex plurimis exemplis, *heredis, hereditatem respuentis; vel, legatarii legatum non acceptantis* &c. Nam Jus activum adversus eum, qui ex Justitia obligatur, fundatur in illius voluntate, qui dicitur habere tale Jus. Obligatio enim Justitiæ ex conceptu suo promensura habet voluntatem alterius, in commodum suæ libertatis alterum obligantis juxta favorem legis, aut pacti legitimi, quo illi jus constitutum est: ergò ante voluntatum unionem, atq; adeò ante promissionis acceptationem, Promissarius ex natura rei nullum jus acquireret exigendi promissum, nec promittens obligationem præstandi debitum.

R. 2. Ex simplici promissione nullam quoque nasci obligationem *Civilem*. Nam pacto nudo non conceditur actio Jure Civili, sed tantum exceptio, ut dicitur L. *Juris gentium* §. *sed cum nulla ff. de pactis.* & L. 10. C. *eodem*; ergo à fortiori, nec simplici promissioni, quæ est quid inferius pacto nudo. Sed nec in Jure Canonico habetur, quòd promissioni simplici concedatur actio. Et ideò, quamvis Episcopo (in c. *si tibi absentis, de Præbend. in 6.*) prohibetur sit, post beneficium absentis collatum, pœnitere, vel illud conferre alteri ante collatarii resolutionem; restrictio tamen potestatis non est ex jure acquisito Promissario ante acceptationem (ut rectè notat Flamin. de *Resign. benefic. l. 10. q. 8. à n. 5.* Sanch. l. 1. d. 7. de *matr. n. 20.* & l. 3. D. 36. n. 4.) Sed ex mera dispositione Juris, eò, quòd Episcopus conferat beneficium ex necessitate, cum sibi retinere non possit; & collatione semel factâ jam functus sit officio suo, sic Gonzalez ad 8. *Regul. Cancell. gloss. 26. n. 14.* Covar. l. 3 *Variarum c. 16. n. 1.* apud Barbof. in cit. c. *si tibi absentis.*

Pro his, quæ sunt in contrarium, not. I. quando l. 10. ff. de *Donat.* dicitur: donatario non acquiri dominium rei donatæ, licet apud eum sit, si nescit donatam esse, nisi eâ mente servo data sit, ut statim ejus fiat: potius confirmati, quàm impugnari dicta. Ex hoc enim habetur, donatione, quantumvis ex parte donantis perfectâ, rem donatam non transire in dominium donatarii ignorantis, nisi ejus loco servus acceptet, qui etiam, inscio domino, ei acqui-

acquirere potest, ut colligitur ex l. 4 de Pollicit. ibi: *cum non appareat mutata esse domini voluntas*, cuius loco servus acceptare potest, ut dictum est. Not. 2. Concedi, Fidelitatem obligare ad præstanda facta conformia verbis, seu promissioni, quando promittentis consensus perfectus est, *unione utriusque voluntatis*, ut exposui n. 8. non autem, quando perfectus est solum ex parte promittentis; alias obligaret me illi, qui non vult me sibi obligatum, adeoque etiam invito jus nasceretur.

12. Not. 3. Cum dicimus: *obligationem non nasci ex promissione, nisi accedat ejus acceptatio*, debere intelligi de acceptatione, vel ipsius Promissarii, vel alterius, qui ejus nomine aut stipulari, aut acceptare legitime potest. Hinc, quando l. 3 ff. de Pollicit. dicitur: *promissum, ex pollicitatione Reipubl. factum, ob honorem ab illa acceptum posse quasi debitum exigi*. Item, *omnino teneri eum, qui Reipubl. promisit ob incendium, ruinam: aut à petitione repellendum*, qui rem ex pollicitatione traditam municipibus, vindicare velit; negandum esse, *nullam intervenire acceptationem*, etiam tacitam, seu *factam*, nimirum inductam dispositione Juris, ejusmodi promissiones acceptantis, seu recipientis causâ boni communis. Neque per hoc textui fit vis aliqua, quasi *pollicitatio* in significatione sua per hanc explicationem impropriaretur; Lex enim non loquitur de *pollicitatione* strictè sumpta, prout supponit pro nudo actu promittentis; sed prout conjuncta juris dispositioni; ne dicamus etiam invito, aut positivè nolenti jus acquiri.

13. Not. 4. Cum dicitur, dari quasdam pollicitationes (quas dicunt *privilegiatas*) quæ naturaliter obligant ante acceptationem (quales esse volunt illas, quæ sunt *firmate juramento, factæ Ecclesie, hospitali, vel alteri pie causæ*) dupliciter posse responderi. 1. Negando, si velint eas obligare ante *omnem* acceptationem, vel veram, vel *factam*, nimirum juris dispositione inductam, quoad effectum obligandi. 2. Negando simpliciter (quod naturaliter obligent, etiam juris privilegio) ut docet Layman in *Opere morali*, l. 3 tr. 4. c. 1. n. 3. Less. cit. n. 38. Pirhing de *Pactis* §. 1. n. 2. & Alii? Quia nec in jure naturali, nec humano, talis favor, aut vis obligandi, ante

omnem acceptationem, illis concessa reperitur.

Hinc advertendum, cum negamus promissiones juratas, ante acceptationem obligare *naturaliter*, debere intelligi non de juramento per se stante (hoc enim obligare potest, etiam non obligante promissione, sed solum in *vi Juramenti*, hoc est, Religionis, non autem in *vi promissionis*, seu Justitiæ, aut fidelitatis) sed de juramento purè accessorio promissioni, Nam, si hæc, antequam acceptetur, non obligat in *vi* promissionis, nec juramentum obligat in *vi* religionis; cum tanquam accessorium sequatur naturam sui principalis. Sic Gobat cit. n. 21. & alii communiter.

Not. 5. Ex eo, (quod debitor irrevocabiler acquirat libertatem à debito, etiam ante suam acceptationem, ex sola voluntate creditoris liberaliter condonantis) non bene sequi, Promissarium irrevocabiler acquirere jus ad promissum etiam ante suam acceptationem ex sola voluntate promittentis, liberaliter promissum offerentis; quia paritas in multis fallit. Ut enim in me jus desinat, & debitum in altero, sufficit perire unum ex constitutivis juris; ut autem mihi *jus acquiratur*, non sufficit poni unum constitutivum juris, ut per se patet.

Ex dictis Colliges 1. Promissionem simplicem (nimirum nondum acceptatam) nullam parere obligationem, vel naturalem, vel Civilem ex n. 7. Et 10. adeoque non sufficere ad Sponsalia (ita Sanch. l. 7. matr. d. 6) cum sic deficiat repromissio, & voluntatum unio. Colliges 2. promissionem non acceptatam, semper licitè revocari posse, quamdiu talis manet, esto firmata sit juramento, promissioni accessorio; cum id nec naturali, nec humano jure prohibeatur. Castropal. cit. d. 1. de Sponsal. p. 3. n. 2. & sequitur ex dictis.

Dices tamen: ut jure Canonico (cui in materia Sponsalium, & matrimonii standum est) promissio alteri facta obliget, acceptatio non requiritur, ut patet ex c. *Veniens* 5. *Qui Clerici, vel vocentes Ec. ubi promissio, absenti facta, valida statuitur, quin ulla mentio acceptationis fiat.* Sed Resp. in illo casu acceptationem esse factam per interpositam personam, quæ mandatum habuit, ut testatur ibidem Gloss. in *V. promisit*, ubi noranter addit, *aliàs*

aliquid nihil esset, si scilicet nec per alium promissio absentis facta foret acceptata: Licet autem in textu *hujus* mentio non fiat; tamen hoc ipso, quod jus approbet, ut validam, promissionem factam absentis, denotare voluit, absentis nomine alium acceptasse; cum ex nullo contractu obligatio oriri possit, nisi ex mutuo consensu, ut colligitur ex L. 1. ff. de Pactis. §. in his, Instit. de Empt. & Vendit. L. contractus C. de Fide Instrument. L. 2. ff. de Actio. & Obligat. & per Barbof. in cit. c. Veniens n. 3. promissio absentis facta, nullo pro eo acceptante, sit revocabilis in utroque foro ante acceptationem.

18. Dices, 2. promissio matrimonii facta *infanti*, revocari non potest, quousque infans veniat ad ætatem, in qua sit aptus acceptando, vel rejiciendo, quod sibi promissum est, argum. L. *Jubemus*. C. de Emancip. liber. Sed Resp. Negando Ant. ita Coniach. D. 22. d. 6. n. 36. contra Sanch. de matr. l. 1. D. 6. n. 27. Nec urget paritas ab Emancipatione. Hæc enim liberat filium ab obligatione, quam fundat in illo jus, concessum parenti ex privilegio juris positivi, cui pater, etiam invito filio, renunciare potest: ac promissio non inducit obligationem ex aliquo, quod soli promittenti liberum est. Plus enim ad acquirendum, quam amittendum jus, requiritur, ut dictum est n. 15.

§. 3.

An, acceptans promissionem matrimonii, hoc ipso tacite repromittat?

19. Affirmativam sequitur Basilus Pontius l. 12. de Sponsal. c. 4. n. 2. & 10. sed negativa probabilior est, quam tenet Sanch. l. 1. D. 5. Castropal. d. 1. de Sponsal. p. 3. n. 8. de Luca l. 1. q. 2. decision. Rotæ, discursu 8. n. 4. & alii. Quia acceptatio promissionis absolutæ, ac merè liberalis, nec tacite est repromissio, seu reciproca promissio promittenti facta; ut manifestum est in acceptatione donationis, legati &c. 2. Quia in dato casu puella non acceptat matrimonium absolutè contrahendum, sed tantum datam fidem, seu promissionem sibi factam de matrimonio contrahendo, si ipsa voluerit; hæc autem datæ fidei acceptatio nullo modo est repromissio; quia certum est, quod longè diversa sint, absolutè

acceptare fidem datam de matrimonio contrahendo, cum acceptans voluerit; & acceptare matrimonium absolutè contrahendum: ergo ex vi primæ acceptationis non inferitur repromissio matrimonii, per promittentem fidem datam oblata.

Hinc sequitur 1. negandum esse, quod 20. omnis promissio futuri matrimonii, naturâ suâ, sit *conditionalis*, aut necessariò respectiva ad repromissionem contrahendi absolutè matrimonii, licet sit acceptatio datæ fidei, præstandi futuro tempore contractum, si alteri placuerit; & ideo ea promissio fieri potest citra onus impositum promissario, solâ intentione se, non alterum, gravandi, ut etiam tenet Pereyra cit. l. 3. n. 665. Sequitur 2. contra Pontium rectè negari, omnem promissionem matrimonii futuri, esse naturâ suâ *essentialiter alligatam* repromissioni futuri matrimonii, *tanquam conditioni*. 1. quia non est de natura promissionis, ut sic, prout dictum est. 2. quia nec est de natura promissionis futuri matrimonii, esse *promissionem per modum contractus onerosi*; quid enim prohibet, eam esse *purè liberalem*, & *absolutam*? & acceptari ut talem à promissario, quatenus est in sui favorem, *habere alterum sibi obligatum*, relicto sibi tempore deliberandi, quid expediat? an contractæ ab altero obligationis executionem urgere? an obligationem remittere?

Hinc, esto transmittatur, quod, si viro 21. dicente: *accipio te in meam uxorem*, mulier respondeat: *placet mihi*, vel *accepto*, hæc acceptatio sit saltem tacita repromissio matrimonii de præsentibus; negatur tamen, quod si viro dicente: *accipiam te in meam uxorem*, mulier respondeat: *placet mihi*, vel *accepto tuam promissionem*, hæc acceptatio sit, saltem tacita repromissio matrimonii de futuro, si loquatur de promissione pura, & merè liberali. Nam, quando vir dicit: *accipio te in meam uxorem*, vir per actualem suam promissionem (quantum est ex se) intendit mulieri constituere *ius in re*, seu *reale sui corporis ad usum conjugalem*; hoc autem jus mulier sine repromissione non potest acceptare. 1. quia *ius reale* in corpus viri ad usum conjugalem, ex solo contractu conjugali nascitur, qui non stat sine repromissione mulieris. 2. quia si mulier sine repromissione illud jus reale à viro, ex parte sua